

HV_628 Proměny sonátové formy 18.–20. století

Sonátová forma ve 20. století

Co je sonátová forma pro 20. století?

- 1) Pro komponisty:
- Kánon i „kánon“ pro tvorbu symfonii, sonát, koncertů, komorní hudby ad.
- 2) Pro hudební analytiky:
- Zdroj hudebního myšlení minulosti a jeho vývoje
- Způsob, jakým uchopit moderní hudební analýzu

Gustav Mahler (1860–1911)

- Symfonie č. 1 D dur „Titán“ (1888)

Jean Sibelius (1865–1957)

- I've wanted to cover something by Sibelius before, but I've put it off because he's so difficult to analyze and break down. Sibelius doesn't adhere very well to traditional classical forms. He does things his own way. It's even more of a problem because he doesn't just blow off tradition and do things his own way; he *sort of* does it traditionally but then mucks around with things so much that describing it usually makes it impossible for me to whip out my "handy dandy blue graphic" boilerplate.
- We're forced into the position of trying to describe his music this way: "It's kind of like a Ford Prius, except it's a submarine....,
- Koncert pro housle a orchestr d moll (1905)

Claude Debussy (1862–1918)

- Sonáta pro housle a klavír (1917)

Sergej Prokofjev (1891–1953)

- Symfonie č. 1 „Klasická“ (1917)

Alban Berg(1885–1935)

- Wozzeck (1922) 2. jednání 1. scéna

Igor Stravinskij (1882–1971)

- [Octet \(1923\)](#)

Dmitrij Šostakovič (1906–1975)

- Symfonie č. 1 (1926)

Francis Poulenc (1899–1963)

- Sonáta pro lesní roh, trubku a trombon (1922)
- Sextet (1939)

Bohuslav Martinů (1890–1959)

- Symfonie č. 1 (1942) 4. věta Allegro non troppo